

שיחת השבוע

צעירי אגודת חב"ד

יש חדש

חגיגת סיום הרמב"ם

ביום שישי זה מסתיים מחזור הלימוד השלושים ושבעה של הרמב"ם היומי, ונפתח מחזור הלימוד השלושים ושמונה. חגיגת הסיום תהיה ביום חמישי, י"ט באלול, בשעה 7:30 בערב, ליד ציון הרמב"ם בטבריה. אחרי הסיום יפתחו המתכנסים בלימוד המחזור החדש. משם יעברו לחגיגת התורה באולם ענבל בעיר, במעמד רבנים וגדולי תורה. ממטה הרמב"ם היומי שעליד צעירי אגודת חב"ד נמסר כי יצא לאור לוח 'מורה שיעור' לשנת תשע"ט, ואפשר לקבלו בבתי חב"ד.

בתי הכנסת הפתוחים

בעקבות ההצלחה הגדולה בשנים הקודמות מרחיבים בתי חב"ד את מפעל 'בית הכנסת הפתוח' בימים הנוראים. לרשות הציבור יעמדו יותר מארבע מאות מנייני תפילה מיוחדים. התפילות נערכות במאהלים גדולים וממוזגים, באולמות ציבוריים ובבתי חב"ד, והבאים נהנים מהדרכה מסודרת במשך התפילה. פרטים ורשימת אתרי התפילה באתר www.kipur.org.

שבת לצעירים

ארגון אשנב לחב"ד מקיים בשבת זו (תבוא) 'שבת עם חב"ד' בכפר חב"ד לצעירים (גברים בלבד) עד גיל 35. תפילות, שיעורים, הרצאות וסעודות שבת בצוותא. הרשמה מראש חובה בטל' 052-6565190.

זמני השבוע

ירושלים תלאביב חיפה בארבע אילת ניו יורק

ניספת השבת	6:29	6:44	6:36	6:46	6:43	7:12
צאת השבת	7:41	7:43	7:43	7:43	7:38	8:10

פרקי אבות: פרקים ג-ד

שיחת השבוע הוא גיליון לכל יהודי, המופץ בכל רחבי הארץ והעולם. נוסד בשנת תשמ"ז (1986) בידי הרב יוסף יצחק אהרונוב

עורך: מנחם ברוד

יוצא לאור על ידי: המרכז לעזרי שליחות

ת"ד 1122 כפר חב"ד 6084000

פקס' 9606169 • דוא"ל: chabad@chabad.org.il

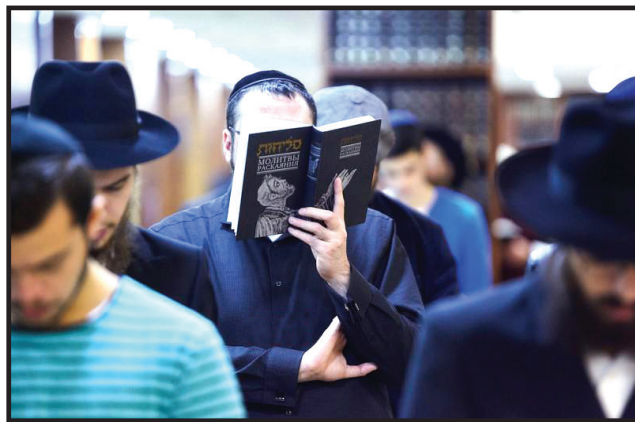
אתר: www.chabad.org.il

אין המערכת אחראית לתוכן המודעות ולכשרות

נא לשמור על קדושת הגיליון

מחשבות סליחות בחצות הלילה

הימים האלה הם הזמן לחשוב על היעדים והמטרות של חיינו. מה אנו רוצים להשיג? מה באמת חשוב לנו? לשם מה אנו רוצים לקום בבוקר?

לתת את הדעת על הדברים החשובים בחיים. סליחות במוסקבה (צילום: לוי נזרוב)

מוצאי השבת, בחצות הלילה, יצטרפו קהילות אשכנז למנהג אמירת הסליחות (לאחר שבני עדות ספרד כבר התחילו בכך מראש חודש אלול). בדומיית הלילה נעמוד לפני בורא העולם ונאמר בלב הומה ונרגש: "לך ה' הצדקה ולנו בושת הפנים... נחפשה דרכינו ונחקרה... לא בחסד ולא במעשים באנו לפניך, כדלים וכרְשָׁים דפקנו דלתיך".

אם חודש אלול כולו הוא חודש התשובה וחשבון הנפש, הרי ימי הסליחות הם כבר הישורת האחרונה בהכנה הנפשית לקראת השנה החדשה. האווירה נעשית רצינית יותר. המולת חיי היום-יום מוזזת הצידה לטובת הדברים החשובים באמת.

יעד הנסיעה

מירוץ החיים מעוות את סדרי החשיבות הנכונים. רבים מאיתנו חוו את חוסר הפרופורציה בין הדברים המעסיקים אותנו ביום-יום לבין מה שחשוב באמת. אם חלילה נוצרת בעיה בריאותית במשפחה, פתאום כל הדברים שנראו חיוניים ומסעירים, נעשים טפלים וחסרי ערך, כי מה ערכם של כל אלה מול הבריאות.

ואולם גם הבריאות אינה תכלית הכול. בריאות טובה היא כמו מכונית תקינה, אבל עדיין צריך לדעת לאן לנסוע. מי שאינו יודע את יעד הנסיעה, יכול למצוא את עצמו מסתובב בלי תכלית ברחובות הערים, ואף לאבד לגמרי את הדרך.

הימים האלה הם הזמן לחשוב על היעדים והמטרות של חיינו. מה אנו רוצים להשיג? מה באמת חשוב לנו? מה היינו רוצים לקחת עמנו אחרי שנות חיינו בעולם הזה?

כשמתחילים לחשוב בכיוון הזה פתאום חשים את חשיבותה של המשפחה. זה העוגן האמיתי של החיים. משפחה בריאה ויציבה, ילדים ונכדים ההולכים בדרכי האבות. העולם של ימינו רווי

סכל ואומללות מפני שערכי המשפחה אינם זוכים לתשומת הלב הראויה. מרדף החיים המטורף גורם לרבים להזניח את המשפחה ואת הילדים, ואת המחיר משלמים כולנו.

ועדיין לא דיברנו על מהות החיים עצמם. יש אנשים שלא חסר להם דבר, שזכו למשפחה אוהבת וילדים נהדרים, ובכל זאת הם קמים בבוקר ושואלים: "החיים האלה, בשביל מה?!", שבעים-שמונים שנות חייו של האדם חולפות ביעף, ומגיע רגע שהוא שואל את עצמו את השאלות האמיתיות על תכלית החיים.

להתבייש ולא להתייאש

זו הנקודה שאליה אנחנו מתחברים בימי הסליחות ובימים הנוראים. אנו מתנתקים מטירדות היום-יום ובוחנים את חיינו אל מול הערכים האמיתיים, מול בורא העולם ומנהיגו. החיים בעולם הזה יש להם תכלית ומטרה. נשמתנו ירדה למטה כדי למלא תפקיד ויעוד, שהוא תמצית הווייתנו. האם אנחנו בכיוון הנכון?

חשבון נפש אמיתי יכול להוביל למסקנה כי השקענו את כוחותינו בדברים של הבל ורעות: רוח. מאן עולה אותה תחושה של "בושת הפנים". אבל חלילה לנו מלשקוע בדכדוך ובייאוש. לפנינו סלולה הדרך לתשובה אמיתית - "נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה אליך". ואין ספק שאבינו שבשמים יקבל את תפילותינו ברחמים.

המשמעות הכפולה של 'סגולה'

גונזים אותם". הגמרא (בבא קמא פזב) מביאה שתי דוגמאות: ספר תורה ודקל מניב תמרים. שתי הדוגמאות האלה מבטאות את עומק משמעותה של 'סגולה'.

נקודת התמר

ספר תורה מייצג את הקדושה הנוצרת על-ידי קיום המצוות, ואולם קדושה זו יכולה להיות חבויה, כמו אוצר יקר הסגור בקופסה. תכלית העבודה היא לגלות את הקדושה בתוך לימוד התורה וקיום המצוות ובכללות עבודת ה'.

עניין זה בא לידי ביטוי בדוגמה השנייה, של הדקל המניב. בגמרא (סוכה מהב) נאמר: "מה תמר זה אין לו אלא לב אחד, אף ישראל אין להם אלא לב אחד לאביהם שבשמים". בתוך נפשו של כל יהודי, יהיה מי שיהיה, טמונה נשמה קדושה – נקודת היהדות, הקיימת בשלמות. זו ה'סגולה' העל-טבעית השוכנת ביהודי, ובכוחה להביא לידי גילוי את הקדושה, שתהיה בבחינת פירות מתוקים שהעולם נהנה מהם.

(תורת מנחם, כרך ו, עמ' 60)

ובין הגשמיות, ועד שכל יהודי צריך לחוש שהעולם כולו עומד על כתפיו, כדברי הרמב"ם (הלכות תשובה גה): "צריך כל אדם שיראה... כל העולם חציו זכאי וחציו חייב... עשה מצווה אחת הרי הכריע... את כל העולם כולו לכף זכות וגרם לו ולהם תשועה והצלה".

זה עניין על-שכלי, שכן על-פי ההיגיון גשמיות ורוחניות הן תחומים נפרדים ורחוקים זה מזה. רק במתן תורה נתן הקב"ה כוח לחולל דבר בלתי-אפשרי זה ולקשר ביניהן.

אוצר גנוז

יש גם מרכיב על-שכלי בבחירת בני ישראל כמבצעי תכלית זו: יהודים הם "המעט מכל העמים", ובתוכם עצמם צדיקים מועטים הם. רוב זמנם וכוחותיהם של בני ישראל מופנים לענייני חולין. ובכל זאת 'מיעוט' זה נדרש לברר את העולם ולהפוך אותו לדירה לו יתברך!

את עניינה של 'סגולה' מבאר רש"י בפרשת יתרו: "אוצר... כלי יקר ואבנים טובות שהמלכים

בפרשתנו משה רבנו מכנה את עם ישראל 'עם סגולה', באומרו: "וְהָיָה הָאָמִיךָ הַיּוֹם לְהָיִיתָ לוֹ לְעַם סָגְלָה". מהי סגולה? אדמו"ר הזקן כותב (שולחן ערוך סימן שא, ליקוטי תורה שיר השירים) ש"יש עניינים מרפאים בדרך רפואה וטבע, ויש שמרפאים בדרך סגולה, שעל-פי דרך הטבע אין דרך להיות רפואה על-ידי זה". כלומר, פעולתה של ה'סגולה' אינה הגיונית, אבל תוצאותיה מעידות עליה. לכן "סגולה הוא דבר שלמעלה מהשגת השכל".

את הכינוי 'סגולה' אנו מוצאים בפעם הראשונה במתן תורה, ככתוב (יתרו יט,ה): "וְהִיָּיתֶם לִי סָגְלָה". מעמד הר סיני יצר בבני ישראל עניין על-שכלי, בדומה לסגולה. עד אז הייתה הפרדת תחומים בין העליונים לתחתונים, ובהר סיני ניתן הכוח לחולל חיבור בלתי-אפשרי זה.

בניית הגשר

כאן מקומם של בני ישראל, המיישמים את התורה בעולם הזה, ומחברים את התורה והעולם. לכל יהודי תפקיד מהותי בבניית הגשר שבין הקדושה

אמרת השבוע

תפילה לברכה בלבד

סוחר שנקלע לקשיים כלכליים בא לפני הצדיק רבי מנחם-מענדל מרימנוב וסיפר לו על דבר מצוקתו. הוא אמר כי דרוש לו בדחיפות סכום כסף גדול, והדרך היחידה העומדת לפניו היא לפנות אל פריץ מסוים ולבקשו להלוות לו את הכסף.

ביקש אפוא הסוחר מהצדיק לברכו שיישא חן בעיני הפריץ, והלה יסכים להלוות לו את הסכום הדרוש לו.

נאנח הצדיק ואמר: "כיצד אוכל להתפלל על הדבר הזה, והרי זו אחת הקללות שבפרשת התוכחה – 'הוא ילוך'".

פתגם חסידי

"ב'יודי מעשרות' אין היהודי מתוודה על חטאיו, ומדוע זה נקרא 'יודי'? אלא שכאשר יהודי אומר 'עשיתי ככל אשר ציוויתני', נשבר ליבו בקרבו, וזה הו'יודי' האמיתי" (ה'שר שלום' מבעלז)

שופר | מאת הרב אליעזר ברוד, רב כרמי יוסף

מן המעיין

עשר ומאה

בחודש אלול תוקעים בכל יום עשרה קולות, כדי לעורר את עשרת כוחות הנפש. בראש השנה תוקעים מאה קולות, כדי לעורר כל כוח כפי שהוא מורכב משאר הכוחות, עשר פעמים עשר.

(לקוטי שיחות)

צעקת הבן התועה

בתקיעת שופר כל ישראל צועקים מעומק נקודת הלב: אבא, אבא! ושופכים את ליבם בבקשת רחמים רבים. כמשל בן שתעה ביער, בין חיות פרא, וצועק "אבא, אבא, הצילני!".

(הבעל שם טוב)

מנהיגים כשופר

"כשופר הרם קולך" (ישעיה נח,א). לשופר מטרה כפולה – הוא מעורר את העם לתשובה וגם ממליץ טוב על ישראל. גם מנהיגי ישראל צריכים לאחוז בשני התפקידים יחד.

(עיטורי תורה)

תרועה ורעות

"עלה אלוקים בתרועה" (במדבר כט,א). 'תרועה' מלשון רעות. תקיעות השופר מביאות אהבה ואחוה, שלום ורעות בעם ישראל.

(החזנה מלובלין)

קול מעורר רחמים

הכבש מושרש במידת הרחמים שלמעלה, ויעיד

על כך קולו המעורר רחמים וחמלה. לכן תוקעים בשופר של איל, כדי לעורר ולהמשיך את י"ג מידות הרחמים.

(סידור עם דא"ח)

תקיעות בעבודת ה'

'תקיעה' – על האדם לתקוע את עצמו בחזקה בעבודת היום. 'שברים' – עליו להיות עם לב נשבר, על-ידי שיזכור את עוונותיו. 'תרועה' – מלשון 'תרועם בשבט ברזל' (תהילים ב,ט). עליו לשבור את 'בולי העץ' הגדולים, שזה עניין העברת הרע הגס, ולאחר מכן את 'החתיכות הקטנות', שזה ביטול הרע הדק, דבר שקשה יותר.

(הרבי מליובאוויטש)

מידת הדין מתעלה

"עלה אלוקים בתרועה" (תהילים מזו). 'אלוקים' הוא מידת הדין. 'בתרועה' – מלשון רעות. כשישראל הם באהבה ורעות, מתעלה מידת הדין מעליהם.

(הרב אברהם מצ'כנוב)

בחזק ובענוה

"שופר של ראש השנה מצוותו בשל איל וכפוף" (שולחן ערוך סי' תקפו). 'שופר' מלשון 'שפרו מעשיכם', רמז לקיום המצוות בהידור. 'איל' – מלשון חזק. המצוות צריכות להיעשות בחזק ובתוקף הנכון. ועם זה 'כפוף' – בהכנעה ובענוה.

(חסד לאברהם)

טלטלה בתרדמת

הטלטלה בכתפו קטעה את שנתו. "קום!", שמע קול לוחש באוזנו. הוא הסיט את השמיכה אל מעל ראשו, כמבקש לסלק חלום מזיק. אך הקול לא הרפה: "קום! הרבי קורא לך!".

הוא פקח עין אחת. עווית כעס עלתה על פניו כשזיהה את האיש הטורד את מנוחתו. זה היה החסיד שאותו הוביל לליז'נסק. ארוכה ומייגעת הייתה הדרך בעבורו, העגלון. אחרי שעות של ישיבה על דרגש העץ הנוקשה זכה סוף־סוף בתנומה הגואלת. מה רוצה ממנו האיש באמצע הלילה?

"רבי אלימלך דורש לראותך!", אמר לו החסיד.

"עכשיו?! באמצע הלילה?!", מלמל הישן בזעף. הוא הפך את פניו לעבר הקיר והמשיך בשנתו.

הסיפור החל בתחילת הערב. בני ביתו של רבי אלימלך ראו שהצדיק חסר מנוחה. הוא פשפש במגירות הבית כמחפש דבר מה, סרק את הארונות ובדק בסדקים.

עד מהרה הבהיר הצדיק את פשר מעשיו: "אני חש שמצוי ברשותי כסף שצריך להיתן לצדקה, ואולם אינני מוצא בבית פרוטה", אמר. הצדיק פנה בבקשה: "צאו אל האכסניות ובדקו אם בא לעיירה חסיד ובאמתחתו כסף בעבורי".

השערתו של הרבי התאמתה. המשמשים פגשו את ר' לייביש שידלובצר, שבא ממרחקים לחלות את פני רבו. באמתחתו היו פתקי בקשה רבים ממכריו, ואליהם צורפו סכומי כסף לפדיון נפש. לליז'נסק בא ברת הלילה, וסר לאכסניה לנוח.

ר' לייביש המופתע והנרגש מיהר אחרי המשמשים ונכנס אל הקודש פנימה. הרבי קידמו בברכת 'שלוש עליכם' לבבית וקיבל מידיה את פתקי הבקשות והפדיונות. בטרם שילחו לדרכו ביקש: "אמור לעגלון היהודי שהביאך לכאן כי יבוא אליי מייד".

החסיד יצא משתומם ונבוך. הוא שיער כי תגובתו של העגלון תהיה נזעמת. העגלון היה יהודי פורק עול, שחי חיים מגושמים. ודאי יכעס מאוד, ואולי אף יכה אותו. עם זה, כחסיד נאמן התגבר ר' לייביש על אי־הנעימות, ועם שובו לאכסניה החל בניסיונותיו להקיצו משנתו.

אחרי ניסיונות ממושכים הצליח סוף־סוף להבקיע את קורי השינה של

העגלון ולהעביר לו את המסר. "מה לי ולרבך?!", התרגז הלה, "ודאי יש כאן טעות. מן הסתם התכוון למישהו אחר".

ואולם ההודעה בשמו של רבי אלימלך הוסיפה לנקר במוחו. הוא עצם את עיניו, אך השינה הייתה ממנו והלאה. בתסכול התיישב על מיטתו. הוא חש

כי כוח נסתר וטמיר השתלט עליו. "דווקא עכשיו?", רטן במרירות והעיף את מבטו אל החלון. "עכשיו? כשהקור חודר לעצמות, הגשם מכה בעזו, ואין נפש חיה בחוץ! למה אין הוא מסוגל לחכות לבוקר?".

ר' לייביש עקב בשתיקה אחר הטלטלה האוחזת בעגלון. אט־אט קם האיש

לומדים גאולה

מאת מנחם ברוד

גאולה עם הרכוש

אחת מנבואות הגאולה המרהיבות היא זו הנפתחת בפסוק "קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עלייך זרח" (ישעיה ס). התיאור פותח באור הגדול שיאיר על עם ישראל ובנהירה ההמונית של כל הגלויות לארץ ישראל: "שאי סביב עיניך וראי, כולם נקבצו באו לך, בנייך מרחוק יבואו".

בהמשך מתואר הסיוע שיושיטו אומות העולם למהלך הגאולה. הנביא אומר: "כי לי איים יקו, ואניות תרשיש בראשונה, להביא בנייך מרחוק, כספם וזהבם איתם". המפרשים נחלקו בפירוש המילים "כספם וזהבם איתם". האם הכוונה לכסף ולזהב של בני ישראל, שהגויים יביאו אותם מהארצות שבהן ישבו היהודים, או שהכוונה לרכוש של הגויים עצמם?

עם הכסף והזהב

הרד"ק מביא את שני הפירושים: "כספם וזהבם איתם – אפשר 'כספם וזהבם' של ישראל, כלומר: עם כל ממונם יבואו, לא יניחו מממונם דבר בארצות הגולה. או אפשר: 'כספם וזהבם' של האומות".

האברבנאל מקשה על הפירוש ש"כספם וזהבם" הוא הרכוש של היהודים: "בבוא עליהם צרה וצוקה וחבלי משיח... – איך יישאר בידיהם כספם וזהבם?! ועינינו רואות היום הזה בני הגלות שגורשו מארצם שהיו למשיסה ולבוזזים, ולא דבק בידם מאומה מן החרם". לכן הוא מפרש שהכוונה לרכוש של אומות העולם: "אומרו 'כספם וזהבם איתם', אין ראוי לפרשו על ישראל, אבל הוא חוזר אל האיים ואניות תרשיש, שזכר שיביאו כספם וזהבם איתם להקריב מנחה 'לשם ה' אלקיך ולקדוש ישראל כי פארך'".

הרבי מליובאוויטש הזכיר כמה וכמה פעמים את ההבטחה "כספם וזהבם איתם", ופירש אותה על הרכוש של בני ישראל (כפירושו הראשון של הרד"ק). כך, למשל: "תיכף ומיד ממש הולכים כל ישראל – ארו עם ענני שמיא' – יחד עם כל מעשינו ועבודתנו, יחד עם כל הרכושים הגשמיים ('כספם וזהבם איתם'), ביחד עם הבתי 'מקדש מעט', וכן הבתים הפרטיים. ממילא ילכו כולם ברצונם הטוב" (התועודיות תשנ"ב כרך א, עמ' 356).

כעבדים לפני אדוניהם

לאחר מכן הנביא אומר: "ובנו בני נכר חומותייך ומלכיהם ישרתונך... ופתחו שערייך תמיד, יומם ולילה, לא ייסגרו, להביא אלייך חיל גויים ומלכיהם נהוגים".

הרד"ק מפרש את הפסוקים: "אמר כנגד העיר ירושלים, שערייך יהיו נפתחים תמיד, בלילה כמו ביום, כדי שייכנסו נושאי חיל הגויים אלייך למנחה, כי יהיה שלום בעולם וילכו בלילה בעת החום. ומלכיהם נהוגים – יהיו נהוגים אליך, שיבואו לפני מלך המשיח, כעבדים לפני אדוניהם".

האברבנאל מפרש: "תהיה ביאת הגויים לירושלים כל־כך מתמדת, עד שיהיו שערי ירושלים תמיד פתוחות יומם ולילה לא ייסגרו, להביא אליה חיל גויים. ומלכיהם שיבואו נהוגים – כי להיותם מארץ רחוקה לא יידעו הדרך ויצטרכו לתיירים שיהגו אותם".

הרבי מסביר: "לעתיד לבוא יראו בגלוי את המעלה של יהודים, והגויים יעבדו את היהודים: 'קומי אורי כי בא אורך וכבוד ה' עלייך זרח', עד כדי כך שאפילו כאשר 'החושך יכסה ארץ וערפל לאומים', בכל־זאת 'עלייך יזרח ה' וגו' – יהודי יהיה מאיר, והוא יאיר את כל סביבתו, והולכו גויים לאורך ומלכים לנגה זרחך'. יראו כיצד הגויים משרתים את היהודים: זה ירוץ להביא יהודים" ("בנייך מרחוק יבואו ובנותייך על צד תאמנה"), זה ירוץ להביא מנחה, זה ילך להביא את 'כספם וזהבם' וכו".

והתלבש, נעל את מגפיו, התעטף במעילו, ובצעדים כושלים יצא אל הלילה הקר. רוח מקפיאה הכתה על פניו וצמררה את גופו. כמעט חזר על עקבותיו, אך הכוח הטמיר משך אותו לדשדש באיטיות בשלוליות שמילאו את הרחובות בואכה ביתו של הרבי.

"תוכל למצוא את הבית בנקל", זכר את הנחייתו של ר' לייביש. "זה הבית היחיד שדולק בו אור בשעה זו". דקות ארוכות השתרך העגלון בדרכו, כשכל גופו מתגעגע למיטה שנטש בעקבות הצו התמוה של רבי שאינו מכיר כלל.

כשנפתחה הדלת מצא את עצמו מול רבי אלימלך. עיניו הנוקבות של הרבי פלחו את כלייתו. בטרם הספיק לפצות פה הרעים עליו הרבי בקולו: "התוודה על חטאיך הרבים!".

פיו של העגלון נפער בתדהמה. "לא חטאתי", גמגם במבוכה.

"לא חטאתי?!", חזר הצדיק על דבריו. ואז הנחית עליו מהלומה אחר מהלומה: "ומהו החטא הזה והזה? והחטא ההוא? והחטא שחטאת במשך שלוש־עשרה שנים?". הצדיק פירט את מעשיו של האיש, ופני העגלון הלבינו כסיד. כעבור כמה רגעים קרס תחתיו מתעלף.

כשהתאושש כבר לא היה אותו אדם. רוחו הייתה שבורה, ומעיניו זלגו דמעות. "רבי", ככה בהכנעה, "ודאי אין שום דרך תשובה שתועיל לנפשי החוטאת".

עיניו של הרבי היו עכשיו טובות ומלאות חמלה. "אורה לך תיקון שיכפר על מעשיך", אמר ברך. "שערי תשובה מעולם לא ננעלו. הקב"ה מלא רחמים ומקבל את השבים בזרועות פתוחות".

האיש חזר לביתו, נטש את מלאכת העגלונות, השתכן בבית המדרש והתמסר לעבודת ה'. יומם ולילה עסק בתפילה ובלימוד, מונע שינה מעיניו וכמעט שאינו מכניס דבר מאכל לפיו. בהוראת הצדיק נמנע מלבקש את עזרת הבריות, וחי חיי דוחק ועוני.

כך חלפו עליו שלוש שנים. כאשר שב לליז'נסק קשה היה להכיר בו את אותו עגלון גס ועז־פנים. עכשיו עמד כאן יהודי עובד ה', שיראת שמים נסוכה על פניו, וכל הליכותיו קודש וטהרה.

הצדיק קידמו בלבביות ובמאור פנים. "סר עוונך", בישר לו בשמחה.

מאותו יום נהפך העגלון לאחד מחסידיו הנאמנים של רבי אלימלך.

(על־פי 'בעלי תשובה')

המענה המפתיע לזעקות הלילה

בשעת הנחת התפילין, ובפעם הראשונה הופיע זיק של שמחה ואושר בעיניו, מספר דוד.

מלאך משמים

מאז נהג הצעיר לבקר בכל יום את הזקן הצרפתי. "הנחתי לו תפילין ודיברנו. הוא פרק לפניי הרבה מטעני בדידות", משתף דוד. "בכל פעם שנכנסתי לביתו חיבקני בחום, ואמר שאני בעבורו כמו מלאך משמים. מצבו הבריאותי השתפר, ברוך השם. אני מביא לו תרופות מבית המרקחת, ומסייע לו בקניות ובעניינים אחרים."

התפנית המפתיעה התרחשה יום אחד. "באחד מביקוריי אצלו התקשרה אליי אימי", מספר דוד. "אמרתי לה שאני מבקר כעת יהודי מבוגר עולה מצרפת. 'מה שמו?', התעניינה. 'לואי (אלי) פיטוסי', השבתי. אימא העירה מבלי משים כי יש לנו קרובי משפחה ושמים פיטוסי. סיימתי את השיחה איתה ואמרתי בליבי שאתקשר אליה מייד כשאצא מביתו."

זה קרה לפני פחות מחודשיים. ר' דוד שמאמה (28), משליחי חב"ד ברמתגן, היה בסיבוב היומי בקרב בעלי העסקים, שהוא נוהג להניח עמם תפילין מדי יום, כשקיבל מסרון מאחד מידידיו. הלה כתב כי יש יהודי בן שמונים ושבע, עולה מצרפת, החש ברע. "שכנים הזמינו לו 'הצלה', אבל הללו אינם מצליחים לתקשר איתו. האם תוכל לגשת לשם בדחיפות?", ביקש האישי.

השליח הצעיר, דובר הצרפתית, רץ מייד לכתובת שקיבל. "ראיתי שם אדם מבוגר, מתייסר מכאבים ובוכה", משחזר דוד. "כונני 'הצלה' בדקו את לחץ דמו ואת רמת הסוכר. הם המליצו לו להתאשפז אך האישי סירב, והם עזבו. נשארתי בביתו."

בודד בארץ

האישי שפך לפני דוד את אשר על ליבו: 'אני בודד. עליתי מצרפת כדי לחיות ליד שתי אחיותי, אבל לפני שנתיים הלכו שתייהן לעולמן זו אחר זו, ומאז אני לבד'. עוד סיפר כי בעבר עבד במפעל מטוסים בצרפת, ומעולם לא התחתן.

הצעיר ניסה לעודדו והציע לו להניח תפילין. האישי נענה בשמחה, וגילה כי זה יותר משבעים שנה לא הניח תפילין. "הוא התרגש מאוד

נפלאות ההשגחה

בינתיים שאל דוד את האישי אם הוא מכיר את משפחת אלוש (משפחת אימו). "לואי הרהר רגע והשיב שהיה לו בן-דוד, אלוש שמו, שגר עמו בילדותו בעיר בג'איה באלג'יריה. במלחמת

מאת הרב יוסף גינזבורג, רב אזורי, עומר

פינת ההלכה

ברכה על הטלית

שאלה: האם שליח הציבור שמתעטף בטלית בסליחות הראשונות מברך עליה? ומה הדין בשאר הימים, אם אומרים את הסליחות קודם שהאיר היום?

תשובה: נאמר בתורה (במדבר טו, לו): "והיה לכם לציצית, וראיתם אותי", ודרשו חז"ל "פרט לכסות לילה". נחלקו הראשונים אם זמן הלבשה קובע, או תלוי לאיזה זמן הבגד מיוחד. לכן למעשה אין מברכים אלא כשלוששים ביום בגד המיוחד ליום (או ליום וללילה גם יחד).

זמן הברכה הוא משעה שאדם מכיר את חברו הרגיל עמו קצת במרחק ארבע אמות (כ"ב מטר). רבים נוהגים על-פי ההנחה שזמן זה הוא כשעה אחת קודם זריחת השמש. בסוף היום אפשר לברך על הטלית רק עד תחילת השקיעה.

בכי של שמחה. לואי והשליח דוד שמאמה

העולם השנייה נפל על ביתם פגז. כל דרי הבית נהרגו ורק שני ילדים ניצלו: בן לולוס ובת ז'קלין. נדרכת. ידעתי שיש במשפחת אימי שניים שזה שמם. אחרי ברור קצר עם אימי התברר כי לואי הוא - לא פחות ולא יותר - דודה של אימי!"

כאשר חשף את הגילוי לפני לואי הגיב האישי בהלם מוחלט. הוא לא הצליח להוציא הגה מפיו ורק נישק את הצעיר שוב ושוב. "לא האמנתי שנשארו לי קרובי משפחה", מלמל. "בחודשים האחרונים זעקתי בכל לילה לאלוקים, שאין עוד טעם לחיי ושייקח אותי אליו. והנה באת אליי כמלאך משמים, ומתברר שאתה קרוב משפחתי. תפילתי נענתה!"

מושג ברגע

סליחות

קודם ראש השנה נהוג בקהילות ישראל לומר את הסליחות.

חז"ל אומרים שסוד הסליחות נתגלה לדוד המלך: "היה דוד המלך יודע שעתיד בית המקדש להיות חרב, והקרבתו יהיו בטלים... והיה דוד מצטער על ישראל, במה יתכפרו עוונותיהם. אמר לו הקב"ה... יעמדו לפניי באגודה אחת ויתוודו על עוונם, ויאמרו לפניי סדר סליחות, ואני אענה אותם."

עיקר הסליחות הוא אמירת י"ג מידות הרחמים: "ה' ה', א-ל רחום וחנון וגו'."

מצאת בור נכט?!

למה לבזבז כספים על ביטוחים כפולים?

בודקים עכשיו את תיק הביטוח למינעת ככל ביטוחים וחוסכים תשלומים מיותרים!

גפן בס"ד 077-444-7777

למחלקת המודעות (בלבד) של 'שיחת השבוע':
טל' 053 3166532, דוא"ל: m3166532@gmail.com

סדרו לעצמכם שנה של שפע!

שנה טובה עם...
אושר עד

מרגישים חג

